

ת"ד 1006/12/14 - מדינת ישראל נגד יפה זכריה

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 1006-12-14 מדינת ישראל נ' זכריה
תיק חיצוני: 000275982/2013

בפני	כבוד השופטת, סגנית נשיאה טל אוסטפלד נאוי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמת	יפה זכריה

החלטה

בפני בקשת המאשימה, בהתאם לסעיף 165 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), לזימון עד הזמה, מר רוסלן רייזלמן, אשר פיקח על עבודות הפיתוח בכביש בו

התרחשה התאונה.

רקע וכללי

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום בגין עבירות של נהיגה בקלות ראש, נהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף, התנהגות הגורמת נזק וגרימת חבלה של ממש.

בהתאם לעובדות המצוינות בכתב האישום, נהגה הנאשמת ביום 23.6.13 בשעה 7:20 או בסמוך לכך, ברכב פרטי ברחוב יהודה המכבי במודיעין מכיוון צפון לדרום. הנאשמת סטתה עם רכבה לשמאל תוך חציית קו הפרדה רצוף והתנגשה חזיתית במונית (להלן: "התאונה"). כתוצאה מהתאונה, נחבלו חבלות של ממש הנאשמת, 3 נוסעים ברכבה, נהג המונית ונוסעת ברכבו.

ביום 5.6.16, כפרה הנאשמת במיוחס לה בכתב האישום ומפי באת כוחה נרשם:

"אנו כופרים בעובדות כתב האישום. מודים בנהיגה ובסטיה. מודים בתוצאות. כופרים באחריות לתאונה, טוענים כי האחריות .. התאונה ארעה בשל תמרור לקוי, מדובר בכביש שהיה בשיפוצים, זה היה אתר בניה והתימרור היה לקוי. יש קו הפרדה לבן כאשר בכניסה לאתר הבניה יש תמרור המציין כי על הנהג לנסוע בהתאם לסימון בצבע כתום, וסימון שכזה לא היה."

עוד ציינה הסניגורית באותו דיון, כי בכוונתה לחקור את מהנדס התנועה - מרק שיר, והודיעה כי ברצונה להגיש חוות דעת מומחה.

בתיק נשמעו ראיות וביום 20.2.17, לאחר תום פרשת ההגנה, הודיעה המאשימה כי ברצונה לשקול הגשת בקשה לזימון עד הזמה. הצדדים ביקשו שהות מבית המשפט לנסות ולהגיע להבנות כוללות בתיק, ולאחר שהמשא ומתן בין הצדדים לא הבשיל לכלל הסדר, הגישה המאשימה ביום 29.10.17 בקשה זו.

טענות הצדדים

המאשימה ציינה בנימוקי בקשתה כי בהודעת הנאשמת במשטרה לא נמסרה גרסה לאופן התרחשות התאונה ובמועד המענה לכתב האישום, הודתה כי סתתה מנתיב נסיעתה וטענה כי התאונה נגרמה בשל תמרור לקוי.

לטענת המאשימה, גרסת ההגנה לפיה המסלול החדש שנסלל ברחוב בו התרחשה התאונה, כבר נפתח לתנועה בזמן הרלבנטי לתאונה לא עלתה בחקירת הנאשמת במשטרה ולא במענה לכתב האישום, אלא עלה לראשונה בחקירת בוחן התנועה ובעדותו של מומחה ההגנה.

ההגנה התנגדה למבוקש וטענה כי המאשימה מבקשת לנקוט הליך לא שגרתי ולהביא ראיות חדשות

בתום פרשת ההגנה. משכך, עליה לפרט טענותיה ולבססן כראוי ובנטל זה לא עמדה. לפיכך, יש לדחות את הבקשה.

לגופם של דברים הבהירה ההגנה, כי היא אינה מבקשת להוכיח שהמסלול החדש היה פתוח לתנועה, אלא טוענת כטענתה הראשונית שהמסלול החדש נפתח ונסגר לסירוגין. ההגנה הדגישה, כי אף אם המסלול החדש היה סגור בעת התאונה הרי שלא הוכחה סגירתו הלכה למעשה ולא הוכח קיומו של תמרור המורה על כך.

ההגנה טענה כי טענותיה היו ידועות למאשימה מלכתחילה. טרם תחילת שמיעת הראיות, פנתה ההגנה לעיריית מודיעין בבקשה כי יימסר לה מידע בנוגע לעבודות הפיתוח בכביש ובין השאר בשאלת מועד פתיחת הכביש הדו מסלולי לשימוש הנהגים, מועד תחילת עבודות הפיתוח, בקשה לקבלת היתרי העבודה בכביש של הקבלן שביצע את עבודות הפיתוח בכביש וסגר את המסלול הנגדי.

כן טענה ההגנה, כי פניה זו הוגשה לבית המשפט יחד עם בקשה למתן צו המורה לעיריית מודיעין לספק נתונים אלו ועל כן, המאשימה היתה שותפה לניסיון ההגנה לברר אם המסלול החדש היה פתוח לתנועה, עוד בטרם נשמעו הראיות.

ההגנה הוסיפה, כי השאלה אם המסלול החדש היה פתוח לתנועה עלתה ונשאלה במהלך כל חקירת ע"ת 1, בוחן התנועה מטעם המאשימה, וכי אף בחוות דעת מומחה ההגנה צוין כי בשל עבודות פיתוח, בוצעו שינויים בהסדרי התנועה, המסלול החדש נסגר לסירוגין והתנועה נותבה לסירוגין למסלול בו התרחשה התאונה.

דין והכרעה

סעיף 165 לחוק קובע:

"בית המשפט רשאי להרשות לתובע להביא ראיות לסתור טענות העולות מראיות ההגנה ואשר

עמוד 2

התובע לא יכול היה לצפותן מראש, או להוכיח עובדות שהנאשם חזר בו מהודייתו בהן לאחר סיום פרשת התביעה."

בהתאם לפסיקה באשר לפרשנות סעיף זה עולה, כי על בית המשפט לבחון קיומם של שני תנאים בטרם יקבל בקשה שכזו. התנאי הראשון, היות טענת ההגנה הטעונה הזמה עולה מראיות ההגנה והשני, היות הטענה מפתיעה.

כן קבעו בתי המשפט, כי אין הכוונה לחסום באופן גורף כל בקשה שכזו, ואין לצפות כי תובע יחזה מראש את כל טענות ההגנה האפשריות. אמת הבוחן היא של "תובע סביר".

עוד נקבע כי יש לשקול את עיתוי הגשת הבקשה.

כך בע"פ 8653/10 פלונית נ' מדינת ישראל:

"נוכח הרצון למנוע מצב שבו "ההליך הפלילי יהפוך לנדנדה אין-סופית של עדויות הזמה הדדיות", נקבע כי האפשרות להביא ראיות נוספות להזמה לא תיעשה כעניין שבשגרה. שיקול מרכזי לעניין זה הוא משך הזמן שחלף מאז המועד האחרון להבאת ראיות על ידי המבקש ועד למועד הבקשה להבאת ראיות נוספות, ומידת קרבתו של מועד אחרון זה לתום ההליך השיפוטי... מכל מקום, הדבר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט ובהתקיים נסיבות מתאימות, אין מניעה עקרונית לאפשר הבאת ראיות נוספות אף בשלב שלאחר הכרעת הדין ...

שיקול נוסף שיישקל בהקשר הדברים, עניינו ביכולת לצפות מראש את ראיות ההגנה. אכן, ברי כי לא קיימת הצדקה לאפשר הבאת ראיות הזמה כשלא הייתה כל מניעה מצד התביעה להביא את ראיותיה במועד. ואולם בין אפשרות אחרונה זו לבין מצב שבו הובאה ראיה מפתיעה שלא היה כל יסוד להניח כי תובא, קיים מרחב. השאלה מה בגדר אותו מרחב ייחשב לראיה שהתובע לא יכול היה לצפותה מראש, עד כי יש בה כדי להצדיק מתן היתר להבאת ראיות נוספות מטעמו, היא שאלה פרשנית. איני סבור כי בגדריו של מקרה זה יש מקום לשרטט את גבולותיו המדויקים של מרחב זה. אומר רק כי לגישתי, אין מקום לפרש את הסעיף באופן דווקני המונע הבאת ראיות נוספות בכל מקרה שבו קיימת אינדיקציה מסוימת מראש לסוג טענות שעתידות להיטען על-ידי הצד שכנגד. לטעמי, גם אם הנושא הכללי שבגדרו מובאות ראיות ההגנה ניתן היה לצפייה, אין לקבוע באופן קטגורי כי לא ניתן להביא ראיות לסתרון. תחת זאת, יש לבכר מבחן נסיבתי הבוחן, בין היתר אם מידת הפרטנות שבידיעתו של התובע אכן אפשרה לו להתמודד מראש עם טענות ההגנה באופן אפקטיבי; מה היה הטעם לאי הבאת הראייה המבוקשת במועד שבו הוצגו ראיות התביעה וכיוצא באלה. גישה זו מעניקה משקל ראוי לשאיפה להגיע לחקר האמת, גם אם יש בה כדי להאריך במידת מה את מסגרת הדיון ומשכו, כל זאת בכפוף לכך שלא יגרם עיוות דין לנאשם. להשקפתי, אין בגישה האמורה כדי לפגוע בהגנת הנאשם שכן אם אמנם יביא התובע ראיות נוספות, הרי שכאמור, סעיף 166 מקנה לנאשם זכות להביא ראיות לסתור אותן."

ראה גם: ב"ש 5167/05 מדינת ישראל נ' אליהו משה רון; ב"ש 2469/02 מדינת ישראל נ' פארס עדואן; תפ"ח 582/84 מדינת ישראל נ' פלוני.

לאחר שעיינתי בבקשה ובטיעוני הצדדים, מצאתי כי דין הבקשה להתקבל. הן בכפירה המפורטת והן בעדות ע"ת 1, בוחן התנועה, נטענו טענות באשר לתמרור המוצב במקום, אך לא נטענה טענה כי על נהג המונית המעורב, היה לנסוע בנתיב החדש וכי הנתיב החדש היה פתוח לתנועה, הלכה למעשה.

סוגיה זו עלתה לראשונה בחקירת מומחה ההגנה, ומתשובתו עלה כי ייתכן והנתיב החדש היה פתוח לתנועה. נכון הדבר כי הבקשה הוגשה מעל שמונה חודשים לאחר אותה העדות, אולם לא ניתן לזקוף זאת לחובת המאשימה שכן, התובעת הודיעה, מיד לאחר עדות המומחה כי בכוונתה לעתור לזימון עד הזמה וכי הבקשה הוגשה לאחר שמשא ומתן שהתנהל בין הצדדים לא עלה יפה. יש לציין כי התקיימו מספר דיוני תזכורת, לבקשת הצדדים, ובהם לא זנחה המאשימה את עמדתה כי יש לזמן עד הזמה.

מטעמים אלו, ולאור ההלכה הקובעת כי יש לחתור לחקר האמת - אני קובעת כי דין הבקשה להתקבל.

קובעת לדיון, לשמיעת העד, ליום 21.12.17 בשעה 10:30.

המאשימה תזמן את העד.

נוכחות הנאשמת חובה.

המזכירות תשלח עותק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו כסלו תשע"ח, 03 דצמבר 2017, בהעדר הצדדים.